

fra Frederiksberg; han modtog ikke disse Udtalelser, han erkendte dem altsaa ved sin Tausshed for at være rigtige, og han tog imod Belpbet til Theatret under den Forklaring, som jeg havde givet under Debatten. Naar det erede Medlem tror, at han kan skyde sig ind under Udtalelser af mig, hvor han tror at kunne fremføre dem til sin Fordel — og han maa altsaa tillægge dem en vis Vægt — maa han vide, at jeg, gaende ud fra denne Betragtning, maa tillægge Udvalgets Ordførers Udtalelser Vægt, naar de ikke behøve det erede Medlem. I dette Tilfælde er det tydeligt og klart fremhævet, og den erede daværende Minister, det erede Medlem fra Frederiksberg, hørte paa disse Udtalelser og havde Intet at indvende derimod. Da vi dernæst i 1873—74 kom til at se en flig løftet af, hvad der senere blev os klart, idet der stod en lille Notits esteds i en Anmærkning til Finantsloven om, at der af den efter vor Opfattelse uden særlig Bevilling uørlige Kapitalformue eller Reserverfond var forbrugt 38,500 Rbd. til Maskineri, optraadte, som det erede Medlem meget vel vil erindre, Finantsudvalget imod Ministerens Berettigelse til paa den Maade at røre Reserverfonden, og han ønskede, som det ogsaa er forklaret andetsteds, den mest bestemte Modstand paa dette Punkt, saaledes at han selv hørte sig for denne Modstand og ved 3die Behandling kom med et Forslag og bad om udtrykelig Bevilling af disse 38,500 Rbd. af Theatrets Reserverfond. Vi førte den Gang, i 1873—74, som det vil erindres, en udførlig Debat derom, under hvilken de forskjellige Argumenter for at kunne bruge af denne Reserverfond blev slaede af Marken i Debatten og derefter ved en Afstemning af Folkethinget med 75 Stemmer imod 13. Ministeren hørte sig, som sagt, for denne Afstemning og forlangte Belpbet ved 3die Behandling. Vi forhandlede da Sagen til 3die Behandling efter selvsølgelig først at have forhandlet den i Finantsudvalget, og jeg har hørt Velighed til at udtale mig om, hvad den Gang skete; det vil findes i Tidenden, saaledes at jeg ikke engang her behøver at komme tilbage til, hvad der foresaldt i Finantsudvalget. Jeg skal meddele det erede Medlem for Frederiksberg, at han fuldstændig har misforstået de Uttringer, som der findes; jeg har forklaret ham det for to Aar siden; det findes i Tidenden, og jeg henholder mig ganske og aldeles til det erede Medlem fra Stege (Bojfen), hvad denne Sag angaar. Jeg udviklede, Folkethingstidenden for 1873—74, Spalte 2391—92, hvorledes der til 2den Behandling forelaa det Spørgsmaal: Var den høitagtede Minister berettiget til uden Bevilling at anvende af Kassebeholdningen ved Theatret eller Kapitalkontoen, som den kaldtes, eller var han det ikke? Finantsudvalget var enigt i, at Ministeren ikke havde denne Berettigelse. Efter at jeg dernæst havde udviklet, hvor-

ledes man nu vilde gaa til at bevilge Ministeren det hele Belp af 77,000 Kr., hvormed Theaterlovens Sum var overstreden, fremhævede jeg, at der kunde være Spørgsmaal om kun at bevilge en vis Del af Underbalancen, imod at Ministeren søgte at hjælpe sig ud af Forlegenheden ved at henvende sig til Andre om Dækning af den øvrige Del, og jeg udtalte derom: „Denne Betragtning har været fremsat og ogsaa høgt høvet under Behandlingerne i Udvalget; den har imidlertid ogsaa sine Ulemper, som jeg dog ikke her skal komme dybt ind paa; jeg skal kun udtale, at, efter at man har veiet, hvad der kunde tale for og imod, er Udvalgets Flertal, som var mindst tilbøieligt til at gaa ind paa denne Sag, dog kommet til den Anskuelse, at det vist var rigtigst, saaledes som Sagen nu forelaa, at ende den med at give den høitærede Minister Bevillingen.“ Jeg tillader mig at fortsætte; det er ikke meget langt. „Da der vist ikke er Tvivl om, at der, efter de Oplysninger og Antydninger, som ere givne, vil paa enkelte andre Punkter fremkomme Doerskrivelser, vil man her være fuldt berettiget til at udtale, at, naar man nu i Aften — hvis man gjør det — giver denne Bevilling til Ministeren, saa bør han deri se en saa stor Beløvilie ligeoverfor Theatrets Byggeforshold, og ikke blot den erede Minister, men ogsaa Andre, som have Interesse af at se dette store Bygningskompleks reise sig, at han vil sørge for, at andre mulige Underbalancer dækkes paa anden Maade, saaledes at der ikke oftere her til Thinget fremkommer Forslangender om Dækning af Doerskrivelser i den Sænsende, men at hermed det hele Foretagendes lykkelige Fuldbringelse til det Diemed, hvorfor det er bestemt, kan være endt fra Thingets Side.“ Det var altsaa en udtrykelig Udtalelse. Efter at jeg havde søgt gennem en Motivering, som var meget velvillig imod den erede Minister, efter den betydelige Doerskrivelse, hvorom der var Tale, at formaa Thinget til at gaa med Finantsudvalgets Flertal, hævdede jeg, at det ganske vist var en saa stor Beløvilie overfor Ministeren med Sænsyn til dette Forshold, at Sagen dermed maatte anses endt for Thingets Bedkommende, og saa tror man af denne Udtalelse at kunne udlede, at jeg skulde have været tilbøieligt til at gaa ind paa nogenstomhelst yderligere Doerskrivelse for denne Sags Bedkommende, og at der skulde have været Tale om atter at gaa til Hundrede Tusinder. Ivertimod, den erede Minister har i 15-Mands-Udvalget udtalt sig paa en saadan Maade, at jeg var tilbøieligt til at antage, at der saa godt som ikke vilde være Tale om Doerskrivelse. Jeg husker saa klart nu, som den Dag det skete, at jeg efter Konferencen udtalte for Medlemmerne i Udvalget, at jeg maatte anse det for i høieste Grad usandsynligt, at et saa stort Foretagende, der allerede havde kostet 77,000 Kr. i Doerskrivelse, skulde endes uden nogen yderligere Doerskrivelse,